

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 310

Femte Session.

97de Møde.

Mandagen den 27de Februar.

(Fort.)

Ordføreren (forts): Forsaavidt den høttagede Minister ogsaa fortalte, at, naar der i de Dage blev døbt, saa kom Folk i Kirken med Akerbogen for at „spionere“, om der blev døbt rigtigt, da kan jeg vel vide, at Ministeren i sin Tid har læst det paa Prent; men jeg kan ligesaavel forstifre om, at det ikke er Sandhed, hvad der saaledes er sagt. Det er sandt, at der er klaget baade af Forældre og Faddere over den Forandring ved Daaben og Nadveren, som flere Præster i Kjøbenhavn tillode sig; men det er ogsaa ganske vist, at om ogsaa, hvad der kan være muligt, det danske Cancellie kan have givet Præsterne en „Raamindeelse“ om at gjøre det anderledes, saa hjalp det ikke, og det gik saavidt i de Dage, at, naar man vilde have en rigtig Daab, og en Mand gik til Biskoppen og sagde: Hvad skal jeg dog gjøre, jeg hører til den og den Menighed, hvor de døbe saaledes, saa sagde Biskoppen til ham: „Bestil en rigtig Daab“; det var en smuk kirkelig Indretning, men saaledes var det nu. Det er ganske vist, at der er indkommet mange Klager til Cancelliet, uden at det hjalp; allerede temmelig tidligt var det, at en meget anseet Mand, som ogsaa har været Folkethingsmand og er velbekendt her, nemlig Etatsraad Spandet, indgik med en Besværing til Cancelliet over, hvorledes der var forholdt ved hans Barns Daab. Ved et andet Barns Daab var Faderen tilstede, og, da Præsten ikke vilde oprette Daabspagten, erklærede han, at saa vilde han ikke

have sit Barn døbt; efterat Præsten derefter havde vist ham tilside, kaldte han ham bag efter hjem til sig og truede ham haardelig, fordi han havde understaaet sig at forstyrre ham i hans præstelige Virksomhed, og spurgte, om han vidste, hvad det havde at betyde saaledes at forstyrre en Præst, som han var, i sit Embede. Manden fik da Andet at tænke paa; han skrev en Klage over, hvorledes det var gaaet til ved Daaben; Barnet døde imidlertid, da det var $\frac{1}{2}$ Aar gammelt, og et heelt Aar efterat Barnet var død, kom der en Skrivelse fra det kongelige danske Cancellie til Faderen, med det Indhold, at det ikke kunde tillades ham at faae sit Barn døbt om igjen. En anden Gang skete det, at der var en Mand Fadder ved et Barns Daab; der var mange Børn, der skulde døbes, og, da han hørte, at Daabspagten ikke blev oprettet ved det Barns Daab, som var foran det, han stod Fadder til, henvendte han sig til Præsten og bad ham at følge Ritualet ved det Barns Daab, hvortil han skulde staae Fadder; men Præsten viste ham tilside; da altsaa Spørgsmaalet kom: „Vil du paa denne Tro være døbt?“ svarede han „Nei!“ og derpaa befalede Præsten, at han skulde føres ud af True Kirke; Kirkebejentene fore da paa ham og vilde føre ham ud, men det var en Smed, som var vant til at tage fat, og han tog en Steen ud af Pillen og forsvarede sig saa godt, han kunde; efterat han var bleven sat ud, blev Kirkedøren lukket, og Præsten døbte efter sit eget Hoved. Faderen klagede til Cancelliet, og efter ikke saa kort Tids Forløb blev han kaldet til Magistraten og fik der Tilskendegivelse af Cancelliets Misshag med hans Forhold; det undrede iøvrigt Folk meget, at man vilde give en